

Sygn. akt **III K 140/20**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2021 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Wiesław Rodziewicz

Protokolant: Klaudia Hańczyk

Prokurator: Grzegorz Golińczak

po rozpoznaniu w dniach 20.VIII, 11.IX, 20.X, 9.XII.2020 roku, 22.I, 12.II, 23.II, 23.IV, 31.V, 3.VIII.2021 roku sprawy:

1. M. U. (1)

syna S. i D. z domu K.

urodz. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 17 listopada 2019r. w T. powiatu (...), w lokalu gastronomicznym K. publicznie znieważył obywatela I. M. A.- H. z powodu jego przynależności etnicznej i narodowej oraz koloru skóry wykrzykując do niego słowa powszechnie uznane za obelżywe, a także grożąc mu pobiciem i pozbawieniem życia z powodu jego przynależności etnicznej i narodowej oraz koloru skóry,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 119 § 1 k.k. i art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w dniu 17 listopada 2019r. w T. powiatu (...), w lokalu gastronomicznym K. groził S. H. (1) pobiciem oraz uszkodzeniem ciała, przy czym groźby te wzbudziły u niej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 190 §1 k.k.

III. w dniu 17 listopada 2019r. w T. powiatu (...), w lokalu gastronomicznym K. groził E. G. (1) pobiciem oraz uszkodzeniem ciała, przy czym groźby te wzbudziły u niej uzasadnioną obawę że zostaną spełnione,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 190 §1 k.k.

IV. w dniu 17 listopada 2019r. w T. powiatu (...) używając słów obelżywych znieważył funkcjonariusza Policji P. P. (1), a także grożąc pozbawieniem życia oraz używając siły w postaci uderzenia głową w klatkę piersiową pokrzywdzonego i powalając na ziemię wywierał wpływ na czynności

służbowe w celu uniemożliwienia jego zatrzymania, czym naruszył nietykalność cielesną wskazanego funkcjonariusza Policji podczas i w związku z wykonywanymi przez niego obowiązkami służbowymi,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. P. U.

syna S. i D. z domu K.

urodz. (...) w O.

oskarżonego o to, że:

V. w dniu 17 listopada 2019r. w T. powiatu (...), w lokalu gastronomicznym K. publicznie znieważył obywatela I. M. A.-H. z powodu jego przynależności etnicznej i narodowej oraz koloru skóry wykrzykując do niego słowa powszechnie uznane za obelżywe, a także grożąc mu pobiciem i pozbawieniem życia z powodu jego przynależności etnicznej i narodowej oraz koloru skóry,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 119 § 1 k.k. i art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

VI. w dniu 17 listopada 2019r. w T. powiatu (...), w lokalu gastronomicznym K. groził S. H. (1) pobiciem oraz uszkodzeniem ciała, przy czym groźby te wzbudziły u niej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 k.k.

VII. w dniu 17 listopada 2019r. w T. powiatu (...) stosując siłę fizyczną w postaci odpychania nie zastosował się do wydanych poleceń oraz uniemożliwił wykonanie czynności służbowych w postaci zatrzymania M.

U. przez funkcjonariusza Policji P. P. (1), podczas i w związku z wykonywaniem przez niego czynności służbowych,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 224 § 2 k.k.

VIII. w dniu 17 listopada 2019r. w T. powiatu (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (3), używając słów obelżywych znieważył funkcjonariusza Policji P. P. (1), a następnie grożąc pozbawieniem życia oraz używając siły w postaci odepchnięć, uderzeń z pięści w twarz i korpus dopuścił się czynnej napaści na tego funkcjonariusza podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, powodując naruszenie czynność narządu ciała w postaci tępego urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, tępego urazu klatki piersiowej oraz powłok jamy brzusznej, a także urazu skrętnego stawu kolanowego, skutkujące rozstrojem zdrowia na czas powyżej dni 7,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 223 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

3. M. M. (3)

syna M. i H. z domu G.

urodz. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

IX. w dniu 17 listopada 2019r. w T. powiatu (...) stosując siłę fizyczną w postaci odpychania nie zastosował się do wydanych poleceń oraz uniemożliwił wykonanie czynności służbowych w postaci zatrzymania M. U. przez funkcjonariusza Policji P. P. (1), podczas i w związku z wykonywaniem przez niego czynności służbowych,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 224 § 2 k.k.

X. w dniu 17 listopada 2019r. w T. powiatu (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. U., używając słów obelżywych znieważył funkcjonariusza Policji P. P. (1), a następnie grożąc pozbawieniem życia oraz używając siły w postaci odepchnięć, uderzeń z pięści w twarz i korpus dopuścił się czynnej napaści na tego funkcjonariusza podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, powodując naruszenie czynności narządu ciała w postaci tępego urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, tępego urazu klatki piersiowej oraz powłok jamy brzusznej a także urazu skrętnego stawu kolanowego, skutkujące rozstrojeniem zdrowia na czas powyżej dni 7,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 223 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

* * *

I. oskarżonego **M. U. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 119 § 1 k.k. i art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie **art. 119 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.** wymierza mu karę **6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **M. U. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. i za to na podstawie **art. 190 § 1 k.k.** wymierza mu karę **4 (czterech) miesięcy** pozbawienia wolności;

III. oskarżonego **M. U. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. i za to na podstawie **art. 190 § 1 k.k.** wymierza mu karę **4 (czterech) miesięcy** pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego **M. U. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. **222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw.** z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie **art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.** wymierza mu karę **roku** pozbawienia wolności;

V. oskarżonego **P. U.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 119 § 1 k.k. i art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie **art. 119 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.** wymierza mu karę **6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności;

VI. oskarżonego **P. U.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. i za to na podstawie **art. 190 § 1 k.k.** wymierza mu karę **4 (czterech) miesięcy** pozbawienia wolności;

VII. oskarżonego **P. U.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. i za to na podstawie **art. 224 § 2 k.k.** wymierza mu karę **6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności;

VIII. oskarżonego **P. U.** uznaje za winnego tego, że w dniu 17 listopada 2019r. w T. powiatu (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (3), używając słów obelżywych znieważył funkcjonariusza Policji P. P. (1), a następnie grożąc pozbawieniem życia oraz używając siły w postaci odepchnięć, uderzeń otwartą ręką w twarz i korpus dopuścił się czynnej napaści na tego funkcjonariusza podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, powodując naruszenie czynności narządu ciała w postaci tępego urazu głowy i tępego urazu stawu kolanowego, skutkujące rozstrojem zdrowia na czas powyżej dni 7, tj. przestępstwa z art. 223 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie **art. 223 § 1 k.k.** wymierza mu karę **roku** pozbawienia wolności;

IX. oskarżonego **M. M. (3)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. i za to na podstawie **art. 224 § 2 k.k.** wymierza mu karę **6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności;

X. oskarżonego **M. M. (3)** uznaje za winnego tego, że w dniu 17 listopada 2019r. w T. powiatu (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. U., używając słów obelżywych znieważył funkcjonariusza Policji P. P. (1), a następnie grożąc pozbawieniem życia oraz używając siły w postaci odepchnięć, uderzeń otwartą ręką w twarz i korpus dopuścił się czynnej napaści na tego funkcjonariusza podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, powodując naruszenie czynności narządu ciała w postaci tępego urazu głowy i tępego urazu stawu kolanowego, skutkujące rozstrojem zdrowia na czas powyżej dni 7, tj. przestępstwa z art. 223 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie **art. 223 § 1 k.k.** wymierza mu karę **roku** pozbawienia wolności;

XI. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 łączy kary pozbawienia wolności wymierzone:

- oskarżonemu M. U. (1) w punktach I, II, III, IV części dyspozytywnej wyroku i wymierza karę łączną **roku i 2 (dwóch) miesięcy** pozbawienia wolności,

- oskarżonemu P. U. w punktach V, VI, VII i VIII części dyspozytywnej wyroku i wymierza karę łączną **roku i 2 (dwóch) miesięcy** pozbawienia wolności,

- oskarżonemu M. M. (3) w punktach IX i X części dyspozytywnej wyroku i wymierza karę łączną **roku** pozbawienia wolności;

XII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonym na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- M. U. (1) od 17 listopada 2019 r. godz. 18:15 do dnia 27 maja 2020 r.,

- P. U. od 17 listopada 2019 r. godz. 18:15 do dnia 27 maja 2020 r.,

- M. M. (3) od 18 listopada 2019 r. godz. 11:30 do dnia 27 maja 2020 r.;

XIII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonych do naprawienia w części krzywdy wyrządzonej przestępstwami opisanymi a punktach IV, VII, VIII, IX i X poprzez zapłatę solidarnie na rzecz P. P. (1) kwoty 3.000 (trzech tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia;

XIV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych M. U. (1), P. U. i M. M. (3) od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, w tym odstępuje od wymierzenia im opłaty.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 140/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	P. U., M. U. (1), M. M. (3)	I, II, III, V, VI	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 17 listopada 2019r. M. U. (1) ze swoją partnerką A. O. (1), P. U. i M. M. (3) udali się na	częściowo wyjaśnienia M. U. (1)	k. 91-94, 118-122, 160, 582-584, 793-796	

<p>mecz piłki nożnej. Podczas meczu spożywali alkohol.</p> <p>Po meczu znajdując się w stanie nietrzeźwości udali się do lokalu (...) celem zamówienia jedzenia. Przed wejściem do lokalu A. O. (1) poinformowała M. U. (1) o tym, że właściciel lokalu M. Al (...) uśmiechał się do niej, gdy przychodziła do lokalu.</p>			
<p>częściowo wyjaśnienia M. M. (3)</p>	<p>k. 154-155, 801-803</p>		
<p>zeznania P. Ś.</p>	<p>k. 530-531, 864-865</p>		
<p>częściowo zeznania A. O. (1)</p>	<p>k. 15, 526-527, 847-849</p>		
<p>częściowo zeznania D. Ś.</p>	<p>k. 381-382, 867</p>		
<p>protokoły badania stanu trzeźwości</p>	<p>k. 8, 12, 13</p>		
<p>Zdenerwowany tym M. U. (1) po wejściu do lokalu i zamówieniu jedzenia wszczął awanturę. Zachowując się agresywnie M. U. (1) znieważył M. Al (...) z powodu jego przynależności etnicznej i narodowej oraz koloru skóry. Używał przy tym słów powszechnie uznanych za obelżywe. Groził mu przy tym pobiciem i pozbawieniem życia. Uderzył pięścią w lodówkę i zrzucił stojące</p>	<p>częściowo wyjaśnienia M. U. (1)</p>	<p>k. 91-94, 118-122, 160, 582-584, 793-796</p>	

<p>na niej pojemniki na żywność.</p> <p>Pracownica E. G. (1) poprosiła M. U. (1) o opuszczenie lokalu. M. U. (1) opuścił restaurację, lecz po chwili wszedł ponownie. Przytrzymał go za kurtkę M. M. (3). M. U. (1) ponownie w słowach obelżywych znieważył M. Al (...) i groził mu pozbawieniem życia.</p> <p>Ponownie zareagowała na to E. G. (1) żądając od M. U. (1), by ten się uspokoił. M. U. (1) odparł, że nie chce już swojego zamówienia i żąda zwrotu pieniędzy. Groził też E. G. (1) naruszeniem nietykalności cielesnej używając wobec niej słów powszechnie uznanych za obelżywe. Za przyzwoleniem M. Al (...) pieniądze za zamówienie zwrócono M. U. (1).</p>			
<p>częściowo wyjaśnienia M. M. (3)</p>	<p>k. 154-155, 801-803</p>		
<p>zeznania E. G. (1)</p>	<p>k. 30-31</p>		
<p>zeznania S. H. (1)</p>	<p>k. 35-36, 832-834</p>		
<p>zeznania M. Al (...)</p>	<p>k. 63, 905-906</p>		
<p>zeznania P. Ś.</p>	<p>k. 530-531, 864-865</p>		
<p>częściowo zeznania D. Ś.</p>	<p>k. 381-382, 867</p>		
<p>częściowo zeznania A. O. (1)</p>	<p>k. 15, 526-527, 847-849</p>		

Po chwili do lokalu wszedł M. M. (3) po odbiór swojego zamówienia. Zaczął przeproszać obsługę za zachowanie swoich kolegów. Z otwartych drzwi skorzystali M. i P. U., którzy weszli ponownie do lokalu. P. U. groził znajdującej się w (...) kelnerce S. H. (1) pobiciem i uszkodzeniem ciała oraz M. używając słów powszechnie uznanych za obelżywe. M. U. (1) groził również drugiej z barmanek – E. G. (1) pobiciem i uszkodzeniem ciała. Kobiety wystraszyły się gróźb i wezwały na miejsce zdarzenia policję.	zeznania E. G. (1)	30-31, 834-835	
zeznania S. H. (1)	k. 35-36, 832-834		
zeznania M. Al (...)	k. 63,905-906		
zeznania M. P. (1)	k. 68-69, 853-854		
protokół oględzin płyty CD	k. 271-275, 278-285		
1.1.2.	P. U., M. U. (1), M. M. (3)	IV, VII, VIII, IX, X,	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Na miejsce zdarzenia przybył patrol w składzie (...). M. U. (1) zaczął oddalać się z miejsca zdarzenia kierując się w stronę schodów prowadzących do sklepu (...). Ruszył za nim P.	częściowo wyjaśnienia P. U.	k. 107-110, 129-133, 165-166, 796-798, 800-801	

<p>P. (1). Wydawał on M. U. (1) polecenia służbowe zobowiązujące do zatrzymania, do których M. U. (1) się nie stosował. Funkcjonariusz próbował złapać M. U. (1) za rękę w celu zastosowania środków przymusu bezpośredniego i założenia kajdanek. Ten wówczas odwrócił się i uderzył głową w klatkę piersiową P. P. (1). Policjant stracił na chwilę oddech, a M. U. (1) złapał go obiema rękoma za mundur i rzucił go na ziemię. Przez cały czas M. U. (1) używał względem funkcjonariusza słów powszechnie uznanych za obelżywe i znieważające. Krzyczał „wypier... psy jeb...”, „zaje... cię psie”. Groził mu też pozbawieniem życia.</p>			
<p>częściowo wyjaśnienia M. M. (3)</p>	<p>k. 154-155, 801-803</p>		
<p>zeznania M. N. (1)</p>	<p>k. 44, 658-660, 850-851</p>		
<p>zeznania P. P. (1)</p>	<p>k. 21-23, 25, 667-671, 804-807</p>		
<p>zeznania E. G. (1)</p>	<p>k. 30-31, 834-835</p>		
<p>zeznania S. H. (1)</p>	<p>k. 35-36, 832-834</p>		
<p>zeznania M. P. (1)</p>	<p>k. 68-69, 853-854</p>		
<p>częściowo zeznania D. F.</p>	<p>k. 59</p>		

częściowo zeznania A. O. (1)	k. 15, 526-527, 847-849		
Po wstaniu P. P. (1) kontynuował czynności zmierzające do zatrzymania M. U. (1). Trzymając kajdanki i oświadczył mu, że jest zatrzymany. Podeszli do niego P. U. i M. M. (3). Trzymając rozłożone ręce P. U. napierał na funkcjonariusza, za nim podążał M. M. (3) grożąc policjantowi. Cały czas uniemożliwiali oni funkcjonariuszowi podejście do M. U. (1) i jego zatrzymanie nie stosując się do wydawanych przez funkcjonariusz poleceń. Po chwili zaczęli oni również odpychać P. P. (1), znieważali go używając słów powszechnie uznanych za obelżywe. Grozili, że go „zaj...”.	częściowo wyjaśnienia M. U. (1)	k. 91-94, 118-122, 160, 582-584, 793-796	
częściowo wyjaśnienia P. U.	k. 107-110, 129-133, 165-166, 796-798, 800-801		
częściowo wyjaśnienia M. M. (3)	k. 154-155, 801-803		
zeznania M. N. (1)	k. 44, 658-660, 850-851		
zeznania P. P. (1)	k. 21-23, 25, 667-671, 804-807		
zeznania E. G. (1)	k. 30-31, 834-835		

zeznania S. H. (1)	k. 35-36, 832-834		
zeznania D. J.	k. 373		
zeznania S. G.	k. 86		
zeznania M. P. (1)	k. 68-69, 853-854		
częściowo zeznania D. F.	k. 59		
częściowo zeznania S. S.	k. 50, 388-389, 849-850		
częściowo zeznania A. O. (1)	k. 15, 526-527, 847-849		
protokół oględzin nagrania z telefonu A. O.	k. 53-57		
M. U. (1) był odciągany w tym czasie przez funkcjonariusz M. N. (1). M. N. (1) próbowała przy tym cały czas uspokoić mężczyzn. M. U. (1) próbował zbliżyć się do P. P. (1) i uderzyć go.	zeznania M. N. (1)	k. 44, 658-660, 850-851	
zeznania P. P. (1)	k. 21-23, 25, 667-671, 804-807		
zeznania E. G. (1)	k. 30-31, 834-835		
zeznania S. H. (1)	k. 35-36, 832-834		
zeznania Z. M.	k. 455-456, 869		
zeznania P. C.	k. 385-386, 869		
Po wypchnięciu P. P. (1) za bramę parkingu mężczyźni kilkakrotnie uderzyli funkcjonariusza:	zeznania P. P. (1)	k. 21-23, 25, 667-671, 804-807	

<p>w głowę w okolicy skroni otwartymi dłońmi – P. U. oraz bok głowy i korpus – M. M. (3). Mężczyźni cały czas uniemożliwiali funkcjonariuszowi interwencję, uderzali go w ręce uniemożliwiając sięgnięcie po pałkę służbową i telefon. Szarpanina przeniosła się na ulice przy bazarze miejskim. W wyniku szarpaniny P. P. (1) przewrócił się .</p>			
<p>zeznania E. G. (1)</p>	<p>k. 30-31, 834-835</p>		
<p>zeznania S. H. (1)</p>	<p>k. 35-36, 832-834</p>		
<p>zeznania Z. M.</p>	<p>k. 455-456, 869</p>		
<p>zeznania P. C.</p>	<p>k. 385-386, 869</p>		
<p>zeznania S. G.</p>	<p>k. 86, 960v</p>		
<p>częściowo zeznania A. O. (1)</p>	<p>k. 15, 526-527, 847-849</p>		
<p>P. P. (1) leżąc na ziemi przez radio służbowe poinformował dyżurnego o swoim pobiciu i poprosił o przysłanie na miejsce zdarzenia wsparcia.</p> <p>Również K. W. zaalarmowany przez D. J., który usłyszał krzyk „biją policjanta” zawiadomił o zdarzeniu funkcjonariusza S. H. (2). Po chwili na miejsce zdarzenia przybyli kolejni funkcjonariusze policji, którzy zatrzymali braci U. i M.</p>	<p>zeznania G. S.</p>	<p>k. 688-689, 884-885</p>	

M. (3) oraz zespół pogotowia ratunkowego, który udzielił pomocy P. P. (1).			
zeznania J. Ł.	k. 685-686, 958v-959v		
zeznania K. P.	k. 682, 883-884		
zeznania W. Ś.	k. 679-680		
zeznania K. W.	k. 674, 868-869		
zeznania S. H. (2)	k. 471-472, 925-925v		
zeznania M. H. (1)	k. 466-467, 868		
zeznania D. J.	k. 373		
protokół oględzin zgłoszenia	k 103-104		
protokół oględzin płyty CD	k. 271-275, 279-285		
zeznania D. K.	k. 703-704, 886		
Wskutek zdarzenia P. P. (1) doznał naruszenia czynności narządu ciała w postaci tępego urazu głowy oraz tępego urazu stawu kolanowego, skutkujące rozstrojem zdrowia na czas powyżej dni 7.	opinia sądowo-lekarska	k. 950-955	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany,	

		jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	częściowo wyjaśnienia M. U. (1)	<p>Tylko częściowo na wiarę zasługiwały wyjaśnienia M. U. (1).</p> <p>Co do zasady przyznał on, iż w dniu zdarzenia udał się do restauracji pokrzywdzonego i tam zamówił jedzenie. Potwierdził on również podawane przez świadków agresywne zachowanie wobec pokrzywdzonego wynikłe na tle zachowania M. A.-H. wobec A. O. (3). Co więcej zgodnie z zeznaniami pokrzywdzonych oskarżony wskazał, że zachowywał się agresywnie rozrzucając pojemniki na jedzenie i obrażał pokrzywdzonego używając słów powszechnie uznanych za obelżywe. Oskarżony w sposób zbieżny z pokrzywdzonym podał</p>	

		<p>również, że pod koniec zajścia przeprosił go i podali sobie ręce. Te jego wyjaśnienia w pełni korelują z pozostałym materiałem dowodowym. Są one logiczne i spójne.</p> <p>Takiej cechy nie można przypisać wyjaśnieniom M. U. (1) w pozostałej części.</p>
<p>częściowo wyjaśnienia M. M. (3)</p>	<p>Sąd dał wiarę tej części wyjaśnień, w których odnosiły się one do zdarzenia w barze (...). W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego korespondowały z wyjaśnieniami M. U. (1) oraz zeznaniami świadków.</p>	
<p>częściowo wyjaśnienia P. U.</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego uznano za wiarygodne w niewielkim zakresie. Oskarżony nie przeczył bowiem temu, że do zdarzeń będących przedmiotem postępowania doszło. Ich opis podany przez oskarżonego uznany jednak został za niewiarygodny.</p>	
<p>częściowo zeznania D. Ś.</p>	<p>Świadek w sposób szczegółowy i konsekwentny opisał jak przebiegało jej spotkanie z oskarżonymi przed barem. W sposób spójny z pozostałymi dowodami wskazała na to, iż M. U. (1) miał pretensje do pokrzywdzonego M. o uśmiechanie się do</p>	

	<p>jego partnerki. Świadek opisał też zbieżnie z pracownikami baru zachowanie oskarżonego M. U. (1) po wejściu do lokalu. Jego zeznania w tym zakresie zostały uznane za wiarygodne.</p>	
zeznania P. Ś.	<p>Świadek w sposób szczegółowy i konsekwentny opisała jak przebiegało jej spotkanie z oskarżonymi przed barem. W sposób spójny z pozostałymi dowodami wskazała na to, iż M. U. (1) miał pretensje do pokrzywdzonego M. o uśmiechanie się do jego partnerki. Świadek opisała też zbieżnie z pracownikami baru zachowanie oskarżonych po wejściu do lokalu. Jej zeznania w tym zakresie zostały uznane za wiarygodne.</p>	
częściowo zeznania A. O. (1)	<p>Sąd dał wiarę świadkowi co do tego, że doszło do zdarzenia z udziałem oskarżonych i pokrzywdzonych w barze (...) oraz co do tego, że oskarżeni znajdowali się wówczas w stanie nietrzeźwości. W tym zakresie zeznania świadka korelują z pozostałym materiałem dowodowym.</p> <p>Podobnie Sąd dał wiarę świadkowi co do tego, że miało miejsce zdarzenie z udziałem pokrzywdzonego P.. A. O. (1) nie miała jednak wiarygodnych informacji</p>	

	<p>co do tego w jaki sposób doszło do upadku oskarżonego M. U. (2) i P. P. (1). Wiarygodne były natomiast jej zeznania odnoszące się do późniejszej fazy zdarzenia, kiedy to P. U. odgradzał pokrzywdzonego od swojego brata, z którym rozmawiała M. N. (1). Zeznania A. O. (1) w tym zakresie były spójne z zeznaniami pozostałych świadków i nagraniem zdarzenia dokonany przez świadka.</p>	
zeznania M. Al (...)	<p>Sąd w całości dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego M. A.-H.. Jego zeznania korelują z zeznaniami S. H. (1) oraz innych świadków znajdujących się w lokalu. Co więcej nie przeczą im również co do zasady wyjaśnienia samych oskarżonych. Pokrzywdzony jak zeznał zna język polski w mowie i go rozumie. Jego zeznania odnoszące się do wypowiedzi oskarżonych podczas zdarzenia są zatem wiarygodne. Jest tak tym bardziej, że M. A.-H. logicznie podał, że w sytuacji gdy sytuacja stawała się dynamiczna, a mowa oskarżonych przyspieszona, nie rozumiał ich wypowiedzi. Świadek nie konfabulował, nie tworzył rzeczywistości, a wskazywał wyłącznie na te elementy zdarzenia, których był pewien. Z tych</p>	

	względów Sąd dał mu wiarę w całości.	
zeznania S. H. (1)	<p>Sąd oparł się na zeznaniach świadka S. H. (1). Świadek w sposób logiczny, zbieżny z pozostałym materiałem dowodowym i konsekwentny opisała te fragmenty zdarzenia, które zarejestrowała w swojej świadomości.</p> <p>W szczególności świadek szczegółowo przedstawiła okoliczności zdarzenia w (...). Zeznania w tym zakresie powielają wersję zdarzeń przedstawioną przez M. A.-H. i E. G. (1). Świadek zbieżnie z w/w osobami przedstawił rolę i zachowanie każdego z uczestników zdarzenia. Nie znając ich danych personalnych w sposób logiczny i spójny z relacją pozostałych świadków opisał ich działania poprzez odniesienie się do ich ubioru. Świadek uzupełnił przy tym zeznania M. A.-H. w zakresie treści wypowiedzi formułowanych przez oskarżonych w stosunku do obsługi lokalu gastronomicznego.</p> <p>Zeznania świadka w powyższym zakresie Sąd uznał za w pełni wiarygodne.</p> <p>Wiarygodne były zdaniem Sądu również te zeznania świadka, które odnosiły się do zdarzenia z udziałem P. P. (1). Świadek przedstawił zgodnie ze</p>	

swą wiedzą elementy interwencji policji, które zarejestrowała w swej świadomości. Podawane przez świadka elementy zdarzenia takie jak niestosowanie się do poleceń P. P. (1), upadek oskarżonego i świadka P. podczas próby zastosowania środków przymusu bezpośredniego, stosowanie przemocy („uderzał policjanta rękoma po ciele”), wulgarne wypowiedzi kierowane do funkcjonariusza, popychanie P. P. (1) przez P. U. tworzą spójną całość z zeznaniami pokrzywdzonego P.. Świadek S. H. (1) w sposób jasny i stanowczy odniosła się tylko do zaobserwowanych zdarzeń kategorycznie zaprzeczając temu by widziała inne fragmenty zdarzenia. Wzmacnia to wiarygodność jej zeznań ukazując, że świadek nie tworzy swych zeznań na potrzeby niniejszego postępowania, a odtwarza jedynie odtwarza w świadomości rzeczywiste zdarzenia, których była świadkiem.

Sąd miał przy tym w polu widzenia i to, że w toku postępowania sądowego świadek nie odniósł się już tak szczegółowo do zdarzenia. Jednakże jak sam przyznał miało to

	miejsce z uwagi na upływ czasu od zdarzenia.	
zeznania E. G. (1)	<p>Sąd oparł się na zeznaniach świadka E. G. (1). Świadek w sposób logiczny, zbieżny z pozostałym materiałem dowodowym i konsekwentny opisała te fragmenty zdarzenia, które zarejestrowała w swojej świadomości.</p> <p>W szczególności świadek szczegółowo przedstawiła okoliczności zdarzenia w (...). Zeznania w tym zakresie powielają wersję zdarzeń przedstawioną przez M. H. (2) i S. H. (1). Świadek zbieżnie z w/w osobami przedstawił rolę i zachowanie każdego z uczestników zdarzenia. Nie znając ich danych personalnych w sposób logiczny i spójny z relacją pozostałych świadków opisał ich działania poprzez odniesienie się do ich ubioru. Świadek uzupełnił przy tym zeznania M. A.-H. w zakresie treści wypowiedzi formułowanych przez oskarżonych w stosunku do obsługi lokalu gastronomicznego.</p> <p>Zeznania świadka w powyższym zakresie Sąd uznał za w pełni wiarygodne.</p> <p>Wiarygodne były zdaniem Sądu również te zeznania świadka, które odnosiły się do zdarzenia z udziałem P. P. (1). Świadek przedstawił zgodnie ze</p>	

swą wiedzą elementy interwencji policji, które zarejestrowała w swej świadomości. Podawane przez świadka elementy zdarzenia takie jak niestosowanie się do poleceń P. P. (1), upadek oskarżonego i świadka P. podczas interwencji, utrudnianie interwencji przez P. U. tworzą spójną całość z zeznaniami pokrzywdzonego P.. E. G. (1) zaprzeczyła temu by widziała upadek pokrzywdzonego P., a jedynie po chwili od osób, które przysły do lokalu usłyszała, a następnie zobaczyła leżącego na ziemi policjanta.

Zeznań świadka nie podważa przy tym to, iż wcześniej oskarżony U. miał pobić jej męża. W relacji E. G. (1) nie było widocznych żadnych elementów świadczących o tym, że jej zeznania są nieprawdziwe i dążą do zwiększenia roli i odpowiedzialności oskarżonego U.. Co więcej świadek nie przywiązywał do tego fragmentu zeznań istotnego znaczenia, skoro nie podtrzymał ich w toku postępowania sądowego wskazując na to, że w tym zakresie nie jest do końca pewna i nie chce mówić o rzeczach nie mających oparcia w rzeczywistości.

zeznania M. P. (1)

Wiarygodne były zeznania świadka M. P. (1). Świadek przedstawił fragment

zdarzenia jaki miał miejsce w K. potwierdzając zeznania pozostałych uczestników zdarzenia. Świadek potwierdził agresywne zachowanie oskarżonych oraz panujący w barze bałagan. Jego twierdzenia tworzyły zatem spójną całość z zeznaniami pokrzywdzonych.

Dodatkowo świadek opisał interwencję jaką na miejscu zdarzenia podjął P. P. (1) i M. N. (1). Świadek w sposób logiczny przedstawił zaobserwowany przez siebie przebieg wypadków. Sąd dostrzegł przy tym pewną niespójność z zeznaniami pokrzywdzonego w odniesieniu do przebiegu pierwszej fazy zdarzenia, a to co do tego jak przebiegała pierwsza próba zatrzymania M. U. (1). W ocenie Sądu świadek w sposób nieprawidłowy zaobserwował tą część zdarzenia. Relacja P. P. (1) i zbieżna z nią wersja zdarzenia podana przez M. N. (1) wskazują na to, iż w tym fragmencie czynu nie uczestniczył P. U., który podszedł do pokrzywdzonego P. w dalszej fazie zdarzenia. Mimo tego zeznania świadka były jednak logiczne i konsekwentne. W sposób zbieżny z zeznaniami innych świadków i nagraniem zdarzenia dokonany

	<p>przez A. O. opisały dalszy przebieg zdarzenia i zachowanie każdego z uczestników. Świadek w sposób potwierdzony w/w dowodami wskazał na agresywne zachowanie oskarżonych.</p> <p>Wiarygodność zeznań wzmocniło to, iż świadek nie koloryzował i nie wzbogacał swej relacji wprost wskazując na okoliczności, co do których nie był pewien lub których nie zaobserwował. Nadto świadek nie będąc związany ani z pokrzywdzonymi, ani z oskarżonymi złożył obiektywne zeznania niezaangażowane emocjonalnie.</p>	
zeznania M. N. (1)	<p>Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania M. N. (1). Świadek przedstawiła konsekwentnie interwencję podjętą w dniu 17 listopada 2019r., a jej zeznania potwierdziły pozostałe dowody, w tym zeznania pokrzywdzonego oraz nagranie zdarzenia dokonane przez A. O..</p> <p>Świadek zeznawał przy tym w sposób logiczny, a w zeznaniach brak jest sprzeczności. M. O. wyjaśniła jakie czynności podejmowała, nie starała się przy tym wyolbrzymić zachowań oskarżonych. Podała, że w stosunku do niej byli oni spokojni i słuchali jej poleceń. Nadto świadek wskazywała, że pewnych</p>	

	<p>okoliczności zdarzenia nie zarejestrowała z uwagi na skupienie uwagi na innym fragmencie zdarzenia. Te cechy zeznania świadka wskazują na jego bezstronności i złożenie zeznań odpowiadających prawdzie.</p>	
zeznania P. P. (1)	<p>Sąd częściowo dał wiarę zeznaniom P. P. (1). Jego zeznania są konsekwentne w toku całego postępowania i wraz z pozostałym materiałem dowodowym tworzą spójny obraz zdarzenia. Świadek – poza zeznaniami w części opisanej w punkcie 2.2 uzasadnienia – w sposób szczegółowy, logiczny i wewnętrznie spójny opisał przebieg interwencji będącej przedmiotem niniejszej sprawy. Sam dostrzegł przy tym drobne rozbieżności w swoich zeznaniach i odniósł się do nich potwierdzając wcześniejszą relację i pominięcie niektórych elementów z uwagi na upływ czasu. Twierdzenia świadka potwierdziły zeznania świadków, w tym M. N. (2), czy osób znajdujących się na miejscu zdarzenia, a zatrudnionych w K. D.. W szczególności M. N. (1) odniosła się zbieżnie z twierdzeniami P. P. (1) do początku interwencji i próby zatrzymania M. U. (1), potwierdzając wydawanie</p>	

	<p>przez świadka P. poleceń do których nie stosowano się. Zeznania P. P. (1) korespondują częściowo z wyjaśnieniami samych oskarżonych, którzy poza użyciem przemocy wobec funkcjonariusza, co do zasady przyznają że doszło do blokowania ciałami-oddzielenia M. U. (1) od świadka oraz że w początkowej fazie zdarzenia doszło do próby zatrzymania M. U. (1). Sąd dał zatem wiarę świadkowi w tej części w której opisał on stosowanie wobec niego przemocy w postaci szarpania i odpychania oraz uderzania go otwartymi dłońmi przez oskarżonych.</p>	
częściowo zeznania D. F.	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom świadka złożonym w postępowaniu przygotowawczym. Po pierwsze zgodnie z twierdzeniami oskarżonych i protokołami badania trzeźwości świadek wskazał na stan nietrzeźwości oskarżonych. Po drugie, świadek przedstawił w sposób korelujący z pozostałymi dowodami swe obserwacje sprzed baru (...). Świadek zbieżnie z M. P. przedstawił agresywne zachowanie M. U. (1). Potwierdził też, że ten nie chciał podporządkować się poleceniom funkcjonariusza P., który chciał go „zakajdankować”. Nadto</p>	

	<p>świadek zgodnie z nagraniem zdarzenia dokonany przez A. O. przedstawił czynności podejmowane przez P. U. mające utrudnić dotarcie P.P. do M. N..</p>	
zeznania D. J.	<p>Sąd dał wiarę świadkowi, który opisał co zaobserwował w związku z zajściem będącym przedmiotem niniejszego postępowania. Zaobserwowany przez świadka fragment zdarzenia wpisuje się logicznie w ciąg zdarzeń przedstawiony przez inne osobowe źródła dowodowe.</p>	
zeznania S. G.	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, który w opisał zgodnie z zeznaniami pokrzywdzonych jak przebiegało zdarzenia. W szczególności świadek potwierdził, iż P. P. (1) miał utrudniany przez mężczyznę w żółtej kurtce (P. U.) dostęp do swej koleżanki. Świadek potwierdził również, choć tego nie widział, że pokrzywdzony P. znalazł się na ziemi, czemu towarzyszyć miał „głuchy huk”. Świadek odniósł się również do twierdzeń osób uczestniczących w zdarzeniu i zeznał, że jedna z nich stwierdziła po tym „nawet go nie dotknąłem”. Jednocześnie świadek opisał jednak kontekst i sposób wyrażenia tej wypowiedzi podając, że „powiedział to w taki</p>	

	<p>sposób, żeby wszystkich o tym poinformować, żeby wszyscy słyszeli”.</p>	
<p>częściowo zeznania S. S.</p>	<p>Sąd jedynie częściowo dał wiarę zeznaniom świadka uznając za wiarygodne pierwsze jego zeznania. To te zeznania nie angażowały emocjonalnie świadka i stanowiły obiektywne przedstawienie rzeczywistości. Odnosi się to w szczególności do momentu drugiego upadku pokrzywdzonego. Świadek S. S. wskazał, iż „nie wie czy (pokrzywdzony) sam się przewrócił, czy został popchnięty, bądź uderzony przez kogoś”, „nie widziałem dokładnie całego zajścia i nie zauważyłem żeby miało dojść do rękoczynów”, „nie widziałem żeby otrzymał (policjant) jakiś cios lub żeby miał być przez kogoś uderzony” (k. 50). Te zeznania są logiczne i choć świadek jest znajomym oskarżonych nie dążą w sposób oczywisty do umniejszenia ich odpowiedzialności. Są one przy tym zbieżne z zeznaniami pozostałych świadków wskazując, że w tym czasie M. U. (1) znajdował się przy M. N. (1), a nie przy pokrzywdzonym.</p>	
<p>zeznania Z. M.</p>	<p>Sąd dał wiarę świadkowi, który opisał co zaobserwował w związku z zajściem będącym przedmiotem niniejszego</p>	

	<p>postępowania. Świadek przedstawił, co robili pokrzywdzeni. Zgodnie z ustaleniami podał, iż P. P. (1) leżał na ziemi, a funkcjonariusz N. próbowała uspokoić grupę mężczyzn.</p> <p>Zaobserwowany przez świadka fragment zdarzenia wpisuje się logicznie w ciąg zdarzeń przedstawiony przez inne osobowe źródła dowodowe.</p>	
<p>zeznania P. C.</p>	<p>Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania zeznań świadka, który w sposób logiczny opisał okoliczności zawiadomienia o zdarzeniu z udziałem oskarżonych funkcjonariuszy policji oraz co zaobserwował w związku z zajęciem będącym przedmiotem niniejszego postępowania. Świadek przedstawił, co robili pokrzywdzeni. Zgodnie z ustaleniami podał, iż P. P. (1) leżał na ziemi, a funkcjonariusz N. próbowała uspokoić grupę mężczyzn.</p> <p>Zaobserwowany przez świadka fragment zdarzenia wpisuje się logicznie w ciąg zdarzeń przedstawiony przez inne osobowe źródła dowodowe.</p>	
<p>zeznania G. S.</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, który będąc funkcjonariuszem opisał okoliczności zatrzymania oskarżonych, co</p>	

	potwierdzili inny funkcjonariusze uczestniczący w czynności.	
zeznania J. Ł.	Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, który będąc funkcjonariuszem opisał okoliczności zatrzymania oskarżonych, co potwierdzili inny funkcjonariusze uczestniczący w czynności.	
zeznania K. P.	Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, który będąc funkcjonariuszem opisał okoliczności zatrzymania oskarżonych, co potwierdzili inny funkcjonariusze uczestniczący w czynności.	
zeznania W. Ś.	Zeznania świadka opisujące stan zdrowia pokrzywdzonego i udzielona mu pomoc na miejscu zdarzenia, jako korelujące z dokumentacją medyczną i opinią sądowo-lekarską zostały uznane za w pełni wiarygodne.	
protokół oględzin płyty CD	Nie budził wątpliwości co do autentyczności i wiarygodności.	
protokół oględzin nagrania z telefonu A. O.	Dowód ten uznany został przez Sąd za w całości wiarygodny. Jednakże nie można nie dostrzec tego, że odnosi się on jedynie do fragmentu zdarzenia odtwarzając fragment zajścia po pierwszym, a przed drugim upadkiem funkcjonariusza P.. W	

	<p>tej części dowód z nagrania potwierdza podawaną przez świadków kolejność zdarzeń i podział ról osób w nim uczestniczących. Zgodnie z ich twierdzeniami nagranie wskazuje, że przy pokrzywdzonym znajdowali się oskarżeni P. U. i M. M. (3), zaś przy M. N. (1) znajdował się M. U. (1). Z nagrania wywnioskować można, iż zdarzenie miało charakter dynamiczny, a oskarżeni byli osobami aktywnymi i agresywnie nastawionymi do przeprowadzającego interwencję P. P. (1).</p>	
<p>zeznania K. W.</p>	<p>Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania zeznań świadka, który w sposób logiczny opisał okoliczności zawiadomienia o zdarzeniu z udziałem oskarżonych funkcjonariuszy policji.</p>	
<p>zeznania S. H. (2)</p>	<p>Sąd dał wiarę świadkowi, który przedstawił, zgodnie z zeznaniami świadka W. i M. H. (1), w jaki sposób dowiedział się o zdarzeniu i jakie czynności w związku z tym podjął. Dodatkowo świadek opisał zachowanie oskarżonych po zatrzymaniu i czynności podjęte w stosunku do nich.</p>	
<p>zeznania M. H. (1)</p>	<p>Sąd dał wiarę świadkowi, który przedstawił, zgodnie z zeznaniami świadka W. i S.H., w jaki sposób</p>	

		dowiedział się o zdarzeniu i jakie czynności w związku z tym podjął. Dodatkowo świadek opisał zachowanie oskarżonych po zatrzymaniu i czynności podjęte w stosunku do nich.	
protokół zgłoszenia	ogłędzin	Nie budził wątpliwości co do autentyczności i wiarygodności.	
zeznania D. K.		Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, który będąc funkcjonariuszem opisał jakiego czynności podjął podczas interwencji. Zeznania świadka jako korelujące z pozostałym materiałem dowodowym stanowiły pełnowartościowy materiał dowodowy. Jedynie w części odnoszącej się do odniesionych przez P. P. (1) obrażeń Sąd nie dał wiary świadkowi opierając się w tym zakresie na opinii biegłego sądowego dopuszczonej w toku postępowania jurysdykcyjnego.	
opinia sąдово-lekarska		Sąd ustalając stan faktyczny w zakresie obrażeń jakich doznał P. P. (1) oparł się na opinii biegłego D. R.. Opinia ta jest spójna, oparta na fachowej wiedzy, a jej wnioski znajdują odzwierciedlenie w dokumentacji medycznej i pośrednio zeznaniach świadków. Biegły w sposób metodyczny odniósł się	

	do każdego z urazów podawanych przez pokrzywdzonego i poprzez analizę dostępnej dokumentacji medycznej ocenił ich wystąpienie u P. P. (1). Biegły nie kwestionował przy tym przyjętej kwalifikacji prawnej potwierdzając hospitalizację P. P. (1) w okresie od 17-26.11.2019r. w Wojewódzkim Szpitalu (...) we W.. W ocenie Sądu ta opinia sądowno-lekarska jako spełniająca wymogi prawa była opinią wiarygodną dla czynienia ustaleń.		
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	częściowo zeznania D. Ś.	Sąd za niewiarygodne uznał zeznania świadka opisujące udział w zdarzeniu P. U. i M. M. (3). Jego zeznaniom w tym względzie przeczą zgodne twierdzenia pokrzywdzonych, którzy w sposób odmienny przedstawili zachowanie oskarżonych. Świadek wskazywał na to, że osobą agresywną był M. M. (3), a P. U. miał łagodzić sytuację i wyprowadzić	

		<p>pozostałych oskarżonych z baru. Odmiennie sytuację przedstawili pokrzywdzeni wskazując na agresję P. U. i łagodzenie sytuacji przez M. M. (3) i to tym zeznaniom Sąd dał wiarę odmawiając jej twierdzeniom w tym zakresie świadka D. Ś..</p>	
<p>częściowo zeznania A. O. (1)</p>	<p>Sąd nie dał wiary A. O. (1) co do tego, że przed zejściem w barze (...) nie mówiła M. U. (1) o tym, że M. A.-H. się do niej uśmiechał, co miało zdenerwować oskarżonego M. U. (1). Przeczą temu zeznania świadków D. Ś. i P. Ś., którzy odmiennie od A. O. (1) przedstawili tą kwestię.</p> <p>Sąd nie dał też wiary A. O. (1) w tej części, w której wskazywała na prowokujące zachowanie właściciela baru i zatrudnionych tam osób. Zeznania świadka, dążąc do umniejszenia odpowiedzialności oskarżonych, miały na celu oczernienie i przerzucenie odpowiedzialności za zdarzenie na pokrzywdzonych. Jej zeznania w konfrontacji z pozostałymi dowodami nie zasługiwały jednak na wiarę. Jak zeznała A. O. pokrzywdzony A.-H. miał rzucić w M. U. (1) pieniędzmi po anulowaniu zamówienia. Ze spójnych zeznań pokrzywdzonych i świadków wynika, że rzeczywiście M. H.</p>		

(2) odmówił przyjęcia zamówienia oskarżonego, jednak to nie on, a kelnerka zwracała mu pieniądze za zamówienie.

Podobnie niewiarygodne były zeznania opisujące zachowanie E. G. (2), które miało prowokować M. U. (1). Świadek znajdując się wówczas na zewnątrz lokalu nie mógł tego zaobserwować. Tym bardziej, że jak sam zeznał „w sumie nie wiem o co poszło w barze, nie słyszałam przebiegu tego co się tam działo”. Mimo to po chwili świadek nielogicznie zeznaje przytaczając wypowiedzi E. G. (1), które miała formułować znajdując się w lokalu.

Mając powyższe na uwadze zeznania świadka O. dotyczące przebiegu zdarzenia w lokalu gastronomicznym dążyły w przeważającej mierze do umniejszenia roli oskarżonych i jako sprzeczne z materiałem dowodowym nie zostały uwzględnione przez Sąd.

Sąd nie oparł się na zeznaniach świadka, co do tego w jak sposób doszło do upadku oskarżonego M. U. (2) i P. P. (1). Początkowo świadek zeznała, że z radiowozu wysiadł P. P. (1) „podbiegł wtedy do M., przewrócili się i zaczęli się szamotać na ziemi” (k. 15v). W późniejszym

czasie zmieniła ona swoje zeznania wskazując jedynie, że widziała jak P. P. (1) wybiegł z samochodu, a następnie widziała jak już leżał (M. U. (1)) na ziemi, a P. był pochylony nad nim (k. 526v, 848). W zeznaniach świadka widoczna jest zatem zmiana mająca wskazywać na to, iż to oskarżony został przewrócony przez świadka P.. Zmiana zeznań zdaniem Sądu miała na celu potwierdzenie przyjętej przez oskarżonych linii obrony. Potwierdza to analiza pozostałych źródeł dowodowych, z których wynika, iż oskarżony M. U. (1) nie stosował się do poleceń w trakcie zatrzymania i doszło do przewrócenia się obu mężczyzn, co bliższe jest pierwszym zeznaniom A. O. (1).

Świadek nie posiadała przy tym informacji, co do przyczyn kolejnego upadku funkcjonariusza policji. Brak jest przy tym dowodów potwierdzających wersję świadka, że tuż po tym S. S. powiedział jej, że „policjant sam się przewrócił” (k. 15, 527). Przeczą temu zeznania samego S. S., który wskazał, że „nie wie czy (pokrzywdzony) sam się przewróci, czy został popchnięty, bądź uderzony przez kogoś” (k. 50). Mając to na uwadze

	<p>Sąd nie oparł się na zeznaniach A. O. (1) w tej części.</p>	
<p>częściowo zeznania P. P. (1)</p>	<p>Sąd nie oparł się jednak na tych zeznaniach świadka, w których wskazywał na uderzenie go pięściami przez oskarżonych M. M. (3) i P. U., co spowodować miało jego upadek oraz na nadeptaniu na nogę świadka powodujące przy upadku uraz skrętny kolana. Zeznania świadka w tej części nie potwierdzone zostały żadnym dowodem. Wręcz przeciwnie z opinii biegłego sądowego wprost wynika, że z dokumentacji medycznej nie można wywieść w żaden sposób tego by doszło do podawanych urazów: głowy ze wstrząśnieniem mózgu, klatki piersiowej i powłok brzusznych oraz urazu skrętnego kolana. Jak wyjaśnił biegły przy tego typu obrażeniach widoczne byłyby przy tym ślady uderzeń pięścią, których u świadka P. nie stwierdzono. Powyższe czyni jego wersję zdarzenia w tej części niewiarygodną. Z tych względów w powyższej części Sąd nie oparł się na zeznaniach świadka.</p>	
<p>częściowo zeznania D. F.</p>	<p>Sąd nie dał wiary zeznaniom złożonym w toku postępowania sądowego. Świadek zmienił swe zeznania, w taki sposób, by umniejszały</p>	

	<p>odpowiedzialność oskarżonych. W żaden logiczny sposób nie wytłumaczył przy tym tej zmiany. Więzy koleżeńskie i brak logicznej przyczyny zmiany zeznań spowodowały, że Sąd nie dał im wiary i nie oparł się na nich ustalając stan faktyczny.</p>	
częściowo zeznania S. S.	<p>Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka złożonym w toku dalszego postępowania przygotowawczego i sądowego. S. S. zmieniał, bowiem diametralnie swe twierdzenia i w sposób stanowczy wskazywał, że do upadku P. P. (1) doszło w sposób samoistny, bez udziału oskarżonych. Jak podał „widział sam moment upadku, upadek był anemiczny i wydaje się, że celowy” (k. 389), „nie było kontaktu fizycznego. Policjant nie został uderzony przez żadnego z nich” (k. 389). W ocenie Sądu zmiana zeznań wynika z przyjętej linii obrony i tego, że świadek będący znajomym oskarżonych dążył do umniejszenia ich odpowiedzialności i roli w zdarzeniu. Świadek nie potrafił przy tym w sposób logiczny wyjaśnić przyczyny zmiany zeznań. Nie można, bowiem uznać za wystarczające w tej mierze stwierdzenia, że ułamkowo czytał protokół przed jego podpisaniem. Z tych względów Sąd</p>	

	<p>nie oparł się na jego zeznaniach w zmienionej wersji uznając je za nieprawdziwe.</p>	
<p>zeznania M. P. (3)</p>	<p>Świadek nie posiadał istotnych informacji pomocnych w ustaleniu stanu faktycznego. Świadek potwierdził jedynie, że M. U. (1) nie żalił się nigdy na stosunki z P. P. (1).</p>	
<p>zeznania M. W.</p>	<p>Zeznania świadka nie miały znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego. Świadek miał bowiem jedynie informacje na temat kontaktów P. P. (1) z dziewczyną oskarżonego M. U. (1) i rozmowy jaką miał odbyć w związku z tym z M. P. (3), co pozostawało bez znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego.</p>	
<p>zeznania A. U.</p>	<p>Świadek nie będąc na miejscu zdarzenia nie posiadał istotnych informacji pomocnych w ustaleniu stanu faktycznego. Nadto będąc osobą bliską oskarżonym w sposób subiektywny i dążący do umniejszenia ich odpowiedzialności świadek przedstawił okoliczności poboczne mające na celu dyskredytację innych świadków obciążających oskarżonych.</p>	
<p>zeznania B. M.</p>	<p>Świadek nie posiadał istotnych informacji</p>	

	<p>pomocnych w ustaleniu stanu faktycznego.</p>	
<p>zeznania B. Ł.</p>	<p>Świadek nie posiadał istotnych informacji pomocnych w ustaleniu stanu faktycznego.</p>	
<p>zeznania L.G.</p>	<p>Świadek nie posiadał istotnych informacji pomocnych w ustaleniu stanu faktycznego.</p>	
<p>zeznania M. L.</p>	<p>Niewiele do stanu faktycznego wniosły zeznania M. L.. Świadek pełnił służbę w dniu zdarzenia, lecz kontakt z oskarżonymi miał dopiero po ich zatrzymaniu, gdy przewiezieni zostali do komisariatu. Z tego względu świadek nie miał istotnych informacji opisujących zachowanie osób uczestniczących w zdarzeniu.</p>	
<p>częściowo wyjaśnienia M. U. (1)</p>	<p>Oskarżony przeczył temu by groził pokrzywdzonym pracownikom lokalu K. D. użyciem przemocy. Jego wyjaśnieniom przeczą w tej części zeznania osób znajdujących się w lokalu jednoznacznie i spójnie opisując zachowanie oskarżonego.</p> <p>Oskarżony w sposób niewiarygodny opisał również dalszy przebieg zdarzeń. Z jego wyjaśnień wynika, iż P. P. (1) od razu po przybyciu na miejsce zdarzenia bez powodu powalił go na ziemię. Miał wówczas</p>	

nic nie mówić. Przeczą temu już wyjaśnienia współoskarżonego P. U., który wyjaśnił, że P. P. (1) „wykrzykiwał jakieś słowa”, „użył słów chodź tu” skierowanych bezpośrednio do brata”. W tej części wyjaśniania te są też niekonsekwentne. W toku postępowania sądowego oskarżony wskazywał, że następnie P. P. (1) podał oskarżonemu rękę pomagając mu wstać, zaś we wcześniejszych wyjaśnieniach podał, że wstać pomogła mu inna osoba, a gdy wstał to P. P. (1) dopiero się podnosił. Zeznania świadków wskazują na to, iż M. U. (1) nie stosując się do poleceń interweniującego policjanta zaczął oddalać się z miejsca zdarzenia.

Również opisane zachowanie P. U., który stanął między oskarżonym M. U. (1) i P. P. (1) nie zostało przedstawione w sposób przekonujący. Oskarżony wskazywał na to, iż jego brat chciał go ochronić przed agresywnie się zachowującym policjantem. Zeznania świadków nie wskazują jednak na takie zachowanie P. P. (1). Z zeznań ich wynika jednoznacznie to, że zachowanie to co prawda miało utrudnić dotarcie do oskarżonego M. U. (1), lecz nie ze względu na agresywne zachowanie P.

	<p>P. (1), a chęć uchronienia go przed interwencją policji.</p> <p>Nieprzekonujące są i te wyjaśnienia, które opisały okoliczności upadku P. P. (1). Jak wyjaśnił M. U. (1) miał on się „sam z siebie zsunąć na ziemię”. Oskarżony wyjaśniając na tę okoliczność w swych wcześniejszych wyjaśnieniach wskazał jednak, że upadł on w sporej odległości od niego i nie widział co działo się przed upadkiem (k. 94), miało to miejsce około 15 m od niego (k. 121). Stąd stanowcze twierdzenia świadka znajdującego się w odległości od zdarzenia nie są miarodajne dla ustalenia przyczyn upadku pokrzywdzonego.</p>	
częściowo wyjaśnienia P. U.	<p>Niewiarygodne były wyjaśnienia oskarżonego, który opisał zdarzenie w K. D. w sposób sprzeczny z pozostałym materiałem dowodowym. Oskarżony sam przyznał, że wyzywał pokrzywdzonego i używał względem niego słów powszechnie uznanych za obelżywe, lecz niezgodnie z prawdą wyjaśnił, że czynił tak z uwagi na to, iż pokrzywdzony szedł w jego stronę z wałkiem. Co więcej oskarżony w postępowaniu przygotowawczym zaprzeczył, by używał wówczas słów znieważających na tle rasowym i</p>	

narodowościowym, czego nie podtrzymał w postępowaniu sądowym i posiedzeniu w przedmiocie tymczasowego aresztowania (k. 165), wprost przytaczając słowa jakich mógł użyć.

Niewiarygodne były też jego wyjaśnienia odnoszące się do interwencji P. P. (1). Jedynie w części, w której oskarżony przyznał, że to on pomógł wstać M. U. (1) i że następnie zasłaniał do niego P. P. (1) jego twierdzenia korelują z pozostałym materiałem dowodowym. Jak sam wyjaśnił „P. parę razy mówił do mnie żebym się odsunął, ja nie wykonywałem jego poleceń” (k. 110). Wiem że zawiniłem, bo nie dałem mu podjąć odpowiednich czynności (k. 165v).

Oskarżony pozostały zakres interwencji przedstawił w sposób niewiarygodny i nielogiczny. Twierdził, że nikt nie używał w jej trakcie przemocy. Zeznania świadków wskazują na to, że wobec pokrzywdzonego stosowano przemoc fizyczną. Szarpanina i odpychanie została udowodniona pozostałym materiałem dowodowym. Twierdzenia oskarżonego o braku używania wobec P. P. (1) przemocy były przy tym nielogiczne.

	<p>W szczególności w taki sposób przedstawił okoliczności upadku funkcjonariusza P.. Twierdzenia, że P. P. (1) sam się położył na ziemię i wykrzykiwał, że został pobity (k. 797v) stanowią w ocenie Sądu wyłącznie linię obrony przyjętą przez oskarżonego. Tym bardziej, że pojawiły się one na późniejszym etapie postępowania, gdyż oskarżony początkowo wskazywał, że nie wie dlaczego P. P. (1) upadł (k. 110).</p>	
<p>częściowo wyjaśnienia M. M. (3)</p>	<p>Sąd miał w polu widzenia to, że wyjaśnienia te złożone na etapie postępowania sądowego w pełni korelowały z wyjaśnieniami współoskarżonych. Mając jednak na względzie upływ czasu od zdarzenia i niekonsekwencje w wyjaśnieniach oskarżonego nie zasługiwały one na wiarę, gdyż stanowiły wyłącznie odbicie przyjętej przez oskarżonych linii obrony. M. M. (3) był niekonsekwentny co do początku interwencji. W toku postępowania sądowego wskazywał, że pokrzywdzony P. wybiegł z radiowozu i od razu rzucił się na oskarżonego U.. To samo zdarzenie zostało inaczej przedstawione w toku postępowania przygotowawczego, w którym oskarżony M. wyjaśnił, że „policjant</p>	

podszedł do M. szybszym krokiem” (k. 154). Podobnie nie wyjaśnił, że doszło do rzucenia się funkcjonariusza na oskarżonego, a jedynie ten „położył na U. rękę, nie wiem czy go pchnął. Położył mu rękę na ramieniu” (k. 154).

Relacja związana z dalszą częścią zdarzenia, a to odgradzaniem przez oskarżonego M. i P. U., funkcjonariusza P. od M. U. (1) jest co do zasady zgodna z pozostałym materiałem dowodowym. Nielogiczne są jednak przy tym wyjaśnienia, podobnie jak w przypadku współoskarżonych, związane z upadkiem P. P. (1) w końcowej fazie zdarzenia. Wyjaśnienia, że położył się on na ziemi celem sfingowania swego upadku są nielogiczne, nie są zbieżne z zeznaniami świadków.

Niewiarygodne były i te wyjaśnienia, które odnosiły się do zarejestrowanego przez oskarżonego filmu w telefonie komórkowym. W toku postępowania sądowego oskarżony wskazywał, że film ten został skasowany przez policjantów podczas przesłuchania. Podczas wcześniejszych czynności oskarżony ani razu nie podnosił tej okoliczności. Stąd jego wyjaśnienia i w tej kwestii jako niekonsekwentne uznano

	za stworzone wyłącznie na potrzeby toczącego się postępowania.		
opinia sadowo-lekarska W. D.	Sąd nie oparł się na opinii tego biegłego. Biegły w sposób prawidłowy wskazał okres hospitalizacji pokrzywdzonego. Jego wnioski dotyczące powstałych u niego obrażeń są jednak zbyt daleko idące. Przyjęta przez biegłego metodologia nie przekonała Sądu. Odniesienie się do zeznań świadków i dokumentacji medycznej przez biegłego D. R. było bardziej przekonujące. Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że stwierdzone przez W. D. obrażenia ciała u P. P. (1) nie wystąpiły w takim stopniu i nasileniu, jak podane w opiniach tego biegłego i nie oparł się na jego opinii ustalając stan faktyczny.		
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I, V	P. U., M. U. (1)

<p>Zwiężle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>	
<p>W ocenie Sądu działanie M. U. (1) opisane w pkt I wyroku i P. U. opisane w pkt V wyroku wypełniło znamiona czynu z art. 257 k.k. Zgodnie z tym przepisem karze podlega ten, kto publicznie znieważa grupę ludności albo poszczególną osobę z powodu jej przynależności narodowej, etnicznej, rasowej, wyznaniowej albo z powodu jej bezwyznaniowości lub z takich powodów narusza nietykalność cielesną innej osoby. Istota powyższego czynu nie polega bowiem jedynie na samym znieważeniu lub naruszaniu nietykalności cielesnej, ale okazaniu osobom przeciwstawianym sobie przez sprawcę, charakteryzowanym jako "inne", ich niższości i zanegowaniu ich prawa do równego traktowania. Racją penalizacji jest tu zwalczanie celowej, intencjonalnej wrogości o podłożu rasistowskim, nacjonalistycznym lub religijnym.</p> <p>T. criminis oskarżeni znajdowali się w miejscu publicznym, w którym mogła znaleźć się nieokreślona liczba osób (lokal gastronomiczny K.). W miejscu zdarzenia oprócz pokrzywdzonych</p>	

znajdowali się inni klienci lokalu. Nie budziło zatem wątpliwości Sądu to, że działali oni publicznie.

Zgromadzony materiał dowodowy nie pozostawia przy tym wątpliwości co do tego, iż działanie oskarżonych miało podłoże rasistowskie. Aby można było mówić o zachowaniach na tle rasistowskim, o jakich mowa w przepisie art. 257 k.k., należy wykazać, że zachowania te miały bezpośredni związek z "innością" osób pokrzywdzonych, wynikającą z ich przynależności narodowej, etnicznej, rasowej, politycznej, wyznaniowej lub z powodu jej bezwyznaniowości.

Związek taki między zachowaniem oskarżonych, a znieważeniem M. A.-H. zachodzi. Wskazuje na niego w pierwszym rzędzie treść wypowiedzi skierowanych przez oskarżonych. Jak zeznał pokrzywdzony i świadkowie oskarżeni znieważali go z uwagi na przynależność narodową i etniczną oraz kolor skóry, posługiwali się obelżywymi epitetami. Treść wypowiedzi oskarżonych M. i P. U. wprost wskazuje na to, że „inność” narodowa pokrzywdzonego była motorem sprawczym jego działań. To ta „inność”

wyzwoliła w oskarżonych niepożądane społecznie działania i to na niej oskarżony skupiał swe zachowanie. Stąd też w ocenie Sądu nie budziło żadnych wątpliwości, że działanie oskarżonego było działaniem na tle rasistowskim, jak wymaga tego art. 257 k.k. podjętym w zamiarze bezpośrednim. Zamiar bezpośredni jest związany ze szczególnym nastawieniem sprawcy, związanym z pobudkami dyskryminacyjnymi, dla których dopuszcza się wymienionych zachowań. Mimo zamiaru bezpośredniego, sprawca może być jednak różnie motywowany do działań rasistowskich, w tym z powodu ideologii faszystowskiej, fundamentalizmu religijnego lub wojującego ateizmu, czy też mieć podłoże materialne, np. chęć zwalczania konkurencji. Przyczyny zachowania oskarżonych są zatem bez znaczenia dla oceny ich zachowania. To, że pokrzywdzony miał się we wcześniejszym czasie uśmiechać do dziewczyny oskarżonego M. U. (1), nie ma żadnego znaczenia dla oceny wypełnienia znamion czynu zabronionego w sytuacji, gdy jego dalsze działania wskazują niezbicie na to, iż skierował on swoje działanie przeciw pokrzywdzonemu koncentrując się na jego

cechach narodowych i etnicznych.

Kierując się powyższym działaniem M. U. (1) (pkt I wyroku) i P. U. (pkt II wyroku) wypełniło zdaniem Sądu znamiona art. 257 k.k.

W ocenie oskarżyciela zachowanie tych oskarżonych wypełniło również znamiona przestępstwa z art. 119 § 1 k.k. Przepis ten stanowi, że karze podlega ten kto stosuje przemoc lub groźbę bezprawną wobec grupy osób lub poszczególnej osoby z powodu jej przynależności narodowej, etnicznej, rasowej, politycznej, wyznaniowej lub z powodu jej bezwyznaniowości.

W niniejszej sprawie nie ulegało wątpliwości Sądu, że doszło do stosowania groźby użycia przemocy wobec pokrzywdzonego M. A.-H.. Przemocą jest takie oddziaływanie środkami fizycznymi, które uniemożliwiają lub przelamując opór zmuszanego, ma albo nie dopuścić do powstania lub wykonania jego woli, albo naciskając aktualnie wyrządzaną dolegliwością na jego procesy motywacyjne - nastawić tę decyzję w pożądanym przez sprawcę kierunku (T. Hanausek. Przemoc jako forma działania przestępnego, Kraków 1966, s.

65). Podmiotowe pole penalizacji określone w art. 119 § 1 k.k., mające aksjologiczne uzasadnienie w zwalczaniu wszelkich form dyskryminacji człowieka, nie obejmuje celu, w jakim sprawca używa przemocy lub groźby wobec grupy osób czy poszczególnych osób. Cel takiego działania może być zatem różny (np. zastraszanie pokrzywdzonego, podporządkowanie lub zmuszanie go do określonego działania, zaniechania lub znoszenia). Do znamion wskazanego przestępstwa należy natomiast, jako warunek konieczny, kierowanie się przez sprawcę konkretną motywacją, u podłoża której leży negacja, a nawet pogarda dla ogólnie akceptowanych, uniwersalnych wartości, które chronią m.in. art. 119 § 1 k.k. (tak Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 27 listopada 2003 r., II AKa 338/03, KZS 2005/9/39).

Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że względem pokrzywdzonego została przez oskarżonych zastosowana groźba bezprawna. Oskarżeni podczas agresywnego zachowania w trakcie zdarzenia grozili pokrzywdzonemu pobiciem i pozbawieniem życia co wzbudziło w

pokrzywdzonym obawę spełnienia groźby. Okoliczności zdarzenia i opisane okoliczności jasno wskazują na motywację oskarżonych. Ponownie w tym miejscu wskazać wystarczy na zeznania pokrzywdzonych i świadków, z których wynika wprost używanie przez oskarżonego wulgarnych zwrotów o charakterze rasistowskim w stosunku do pokrzywdzonego.

Powyższe okoliczności stanowią wystarczającą podstawę do uznania, że użycie wobec M. A.-H. groźby użycia przemocy w trakcie zdarzenia było motywowane jego przynależnością rasową, a działanie tak M. U. (1), jak o P. U. wypełniło w tym zakresie znamion art. 119 § 1 k.k.

Reasumując Sąd uznał, iż działanie oskarżonych wypełniło znamiona art. 119 § 1 k.k. i art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	II, III, VI	P. U., M. U. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Działanie M. U. (1) i P. U. względem S. H. (1) i E. G. (1) (pkt II, III i VI) należało			

jako groźby z art. 190 § 1 k.k. Nie budzi wątpliwości Sądu to, iż oskarżeni grozili pokrzywdzonym naruszeniem ich nietykalności cielesnej oraz pobiciem, a zatem popełnieniem na jej szkodę przestępstwa przeciwko zdrowiu. Groźba ta doprowadziła do skutku w postaci wywołania u zagrożonych uzasadnionej obawy spełnienia groźby. Groźby te wywołały przy tym uzasadnioną okolicznościami groźbę ich spełnienia. Oskarżeni zachowywali się w trakcie zdarzenia agresywnie. M. U. (1) znajdując się w lokalu zrzucił plastikowe pojemniki. Powyższe powoduje, że M. i P. U. grożąc pokrzywdzonym pracownikom Kebabu Donia wyczerpali znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 k.k.

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	IV, VII, VIII, IX, X	P. U., M. U. (1), M. M. (3)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Zgodnie z art. 224 § 2 k.k. karze podlega ten, kto stosuje przemoc lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia funkcjonariusza			

publicznego albo osoby do pomocy mu przybranej do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej.

Nie może budzić wątpliwości to, iż pokrzywdzony P. P. (1) będąc funkcjonariuszem Policji jest funkcjonariuszem publicznym (art. 115 § 13 pkt 7 k.k.). W trakcie zdarzenia działał w tym charakterze, a czynności przez niego podejmowane – zmierzające do zatrzymania M. U. (1) – mieściły się w jego kompetencjach.

Oskarżony M. U. (1) nie podporządkował się tym czynnościom. Przewracając pokrzywdzonego uniemożliwił swoje zatrzymanie, czym wypełnił znamiona art. 224 § 2 k.k.

Podobnie w późniejszej fazie zdarzenia czynności zmierzające do uniemożliwienia zatrzymania M. U. (1) podejmowali P. U. i M. M. (3). Oskarżeni zasłaniaли swoim ciałem dojście do zatrzymywanego, a gdy P. P. (1) chciał ich wyminąć był przez nich spychany i odpychany. Oskarżeni mieli świadomość tego, że pokrzywdzony jest funkcjonariuszem policji (był umundurowany i na miejsce zdarzenia przyjechał radiowozem).

Wiedzieli oni również, że działanie pokrzywdzonego zmierza do wykonania czynności służbowej w postaci zatrzymania M. U. (1). Jak wyjaśnił P. U. „P. parę razy mówił do mnie żebym się odsunął, ja nie wykonywałem jego poleceń” (k. 110); „Wiem że zawiniłem, bo nie dałem mu podjąć odpowiednich czynności” (k. 165v). Podobnie wyjaśnił M. M. (3) wskazując, iż pokrzywdzony „miał pewnie prawo go (M. U. (1)) zatrzymać” k. 154.

Z powyższych względów Sąd uznał, iż oskarżeniu P. U. i M. M. (3) swym zachowaniem opisanym w pkt VII i IX wyroku wyczerpali znamiona art. 224 § 2 k.k.

Jednocześnie oceniając zachowanie M. U. (1) Sąd doszedł do przekonania, iż oprócz art. 224 § 2 k.k. jego zachowanie wyczerpało też znamiona innych przepisów.

Poprzez uderzenie głową w klatkę piersiową i powalenie funkcjonariusza w trakcie czynności służbowej zatrzymania, M. U. (1) naruszył jego nietykalność cielesną, czym wyczerpał znamiona art. 222 § 1 k.k. w tym czasie używał wobec funkcjonariusza słów powszechnie uznanych za obelżywe, łącząc i wyszydzając go publicznie. Takie zachowanie

wyczerpało znamiona art. 226 § 1 k.k.

Kierując się powyższym Sąd uznał, iż działanie oskarżonego M. U. (1) opisane w pkt IV wyroku wyczerpało znamiona art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd uznał nadto, iż P. U. i M. M. (3) działając wspólnie i w porozumieniu dopuścili się czynnej napaści na P. P. (1).

Znamię „wspólnie i w porozumieniu” należy interpretować podobnie jak w przypadku postaci zjawiskowej współsprawstwa, o której mowa w art. 18 § 1 zd. 2 k.k. To porozumienie się jest tym szczególnym elementem podmiotowym, który pozwala przypisać każdej z nich również i tą akcję sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca w popełnieniu przestępstwa. Współsprawstwo to polega zatem na tym, że nie każdy ze sprawców musi wypełnić swym zachowaniem wszystkie znamiona czynu zabronionego. Wystarczy, że czyni to jeden ze współdziałających, a pozostali obejmują swym zamiarem cały zespół przedmiotowych znamion przestępnego działania. Porozumienie to nie musi przyjąć przy tym żadnej

szczególnej formy. Może ono nastąpić poprzez czynności konkludentne i podjęcie wspólnego działania.

Takie też współdziałanie można przypisać oskarżonym. Wspólnie rozpoczęli oni działania zmierzające do niedopuszczenia wykonania przez P. P. (1) czynności służbowych. Ich działanie było agresywne i łączyło się z naruszaniem nietykalności cielesnej funkcjonariusza. Był on popychany i uderzany otwartymi dłońmi w twarz i korpus, a następnie w wyniku szarpaniny doszło do przewrócenia się funkcjonariusza. Zdaniem Sądu takie zachowanie oskarżonych nosiło cechy napaści na funkcjonariusza. Przez to pojęcie, zgodnie z powszechnie przyjętym stanowiskiem orzecznictwa i doktryny, należy rozumieć bowiem każde działanie podjęte w celu wyrządzenia krzywdy fizycznej. Stąd też działanie oskarżonych wyczerpało znamiona art. 223 § 1 k.k.

Kwalifikację ta uzupełnić należało o art. 226 §1 k.k. penalizujący znieważenie funkcjonariusza publicznego, gdyż oskarżeni używali publicznie w stosunku do niego wulgaryzmów zmierzających do poniżenia

<p>pokrzywdzonego i ubliżenia mu.</p> <p>Zachowanie oskarżonych P. U. i M. M. (3) (pkt VIII i X wyroku) wyczerpało zatem znamiona art. 223 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Mając zaś na względzie to, iż wskutek zdarzenia pokrzywdzony P. P. (1) doznał naruszenia czynności narządów ciała na okres przekraczający 7 dni w kwalifikacji odzwierciedlenie znalazł art. 157 § 1 k.k.</p> <p>W tym miejscu wskazać należy, iż Sąd dokonał zmiany opisu czynu i wyeliminował z niego część obrażeń – kierując się wskazaniem biegłego D. R. o czym była mowa w pkt 2 uzasadnienia. Ponownie wskazać należy przy tym, że biegły nie zakwestionował pobytu pokrzywdzonego w szpitalu i jego hospitalizacji przez okres ponad 7 dni, a jedynie odniósł się do charakteru odniesionych przez P. P. (1) obrażeń.</p>			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. U. (1), P. U., M. M. (3)	I- X	I-X	Sąd kierował się tym, by kary odzwierciedlały stopień winy każdego z oskarżonych. Każdy z oskarżonych miał pełną swobodę wyboru

i realizacji zachowania zgodnego z prawem. W toku rozciągniętego w czasie zdarzenia mógł wybrać sposób postąpienia zgodnie z obowiązującymi normami społecznymi. Oskarżeni w toku popełniania czynu zabronionego mieli możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia czynu, którego się dopuścili. Rozwój intelektualny, emocjonalny i społeczny oskarżonych dawały im możliwość podjęcia decyzji o zachowaniu zgodnym w prawem. Oskarżeni w sposób prawidłowy odbierali bodźce i informacje, i byli w stanie dokonać ich prawidłowej analizy. Posiadali przy tym możliwość sterowania swoim postępowaniem, co przy braku istnienia szczególnej sytuacji motywacyjnej pozwalało im na zachowanie możliwości postrzegania elementarnych dystynkcji między dobrem i złem, a co za tym idzie dokonywania wyborów pomiędzy zachowaniem pożądanym z ogólnospołecznego punktu widzenia i sprzecznym z modelem poprawnych społecznie relacji międzyludzkich.

Przy wymiarze kar Sąd kierował się także wysokim stopniem społecznej szkodliwości dokonanych przez

oskarżonych czynów. Kara pełnić ma bowiem również rolę sprawiedliwościową, a stopień społecznej szkodliwości czynów ma z jednej strony zapobiegać wymierzeniu kary zbyt surowej, a z drugiej strony baczyć, by wymierzona kara nie była zbyt łagodna tj. pozostająca poniżej tego stopnia.

Wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonych wyraża się w pierwszym rzędzie w rodzaju dobra naruszonego przestępstwem, a chronionego przez prawo oraz rozmiarem wyrządzonej przestępstwem szkody.

Zachowanie oskarżonych M. i P. U. opisanych w pkt I i V wyroku niesie ze sobą znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu. Przepisy Kodeksu karnego penalizujące publiczne znieważenie osoby m.in. z powodu jej przynależności rasowej oraz stosowanie przemocy wobec człowieka z tą samą motywacją, umieszczone są w R. "Przestępstwa przeciwko pokojowi, ludzkości oraz przestępstwa wojenne" i "Przestępstwa przeciwko porządkowi publicznemu". Zakaz dyskryminacji zawarty jest w wielu normach prawnomiędzynarodowych. Sformułowano go m.in. w art. 26 Międzynarodowego

Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych z dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz. U. z 1977 r. Nr 38, poz. 167). Rasizm, dyskryminacja rasowa, to zespół poglądów głoszących tezę o nierówności ludzi, a wynikająca z nich ideologia przyjmuje wyższość jednych ras nad innymi. Przetrawianie tych "wyższych" ras staje się wartością nadrzędną i z racji swej wyższości dążą do dominowania nad rasami "niższymi". Rasizm opiera się na przekonaniu, że odmienności w wyglądzie ludzi niosą za sobą niezbywalne różnice osobowościowe i intelektualne. Ktoś, kto wyznaje tego rodzaju poglądy, kto w związku z nimi atakuje werbalnie, czy też fizycznie innego człowieka, zasługuje na odpowiednio surową karę. Taki też pogląd wysnuć należy z przyjętej przez ustawodawcę aksjologii obowiązującego kodeksu karnego wyrażającej się w przyjętej przez ustawodawcę gradacji dóbr pod względem rodzajowym i umieszczeniem przepisu art. 119 k.k. w pierwszym rozdziale części szczególnej kodeksu karnego.

Wysokim stopniem społecznej szkodliwości wyrażały się również czyny z art. 190 § 1 k.k. opisane w pkt II, III i VI wyroku.

Naruszając prawo do wolności od strachu przed przemocą i naruszeniem nietykalności cielesnej, oskarżeni znacznie wkroczyli w wolność pokrzywdzonych.

Znaczny stopień społecznej szkodliwości niosły ze sobą czyny popełnione przez oskarżonych w stosunku do pokrzywdzonego P. P. (1). Naruszyły one szereg dób chronionych prawem. Począwszy od prawidłowego funkcjonowania organów władzy publicznej, wolności i bezpieczeństwa funkcjonariuszy w trakcie wykonywania zadań służbowych, poprzez wolności od naruszania nietykalności cielesnej, po zdrowie człowieka. Ich czyny w tym zakresie (IV, VII, VIII, IX i X wyroku) były bardzo szkodliwe społecznie.

Mając na względzie powyższe Sąd uznał, iż stopień społecznej szkodliwości wszystkich czynów oskarżonych był wysoki, co miało swój wpływ na wymiar orzeczonych kar zgodnie z wymogami art. 53 § 1 k.k.

Nadto jakkolwiek kodeks karny nie traktuje właściwego zbiegu przepisów jako ustawowej okoliczności wpływającej na obostrzenie wymiaru kary, to jednak w judykaturze utrwalił się

pogląd, że w wypadku skazania za czyn wyczerpujący znamiona dwóch albo więcej zbiegających się przepisów (art. 11 § 2 k.k.), okoliczności stanowiące znamiona przestępstw określonych w tych przepisach mogą być uznane za obciążające, z wyłączeniem tych, które mieszczą się w przepisie, na podstawie którego wymierzono karę (wyrok Sądu Najwyższego z 3 kwietnia 1997 r., III KKN 196/96, OSNKW 1997/7-8/59). Rzecz jednak w tym, że instytucja kumulatywnej kwalifikacji prawnej (art. 11 § 2 k.k.) ma znaczenie na płaszczyźnie wymiaru kary o tyle, że dopiero w takiej postaci oddaje ona całą kryminalną zawartość czynu, opisuje jego bezprawie uwzględnione w charakterystyce typów czynów zabronionych, których znamiona ten czyn realizuje oraz ujawnia, że czyn taki stanowi zamach na dwa lub więcej dóbr prawnie chronionych (A. Zoll, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, T. I, Zakamycze 2004, wyd. II - komentarz do art. 11, teza 10). W konsekwencji oznacza to, że tego rodzaju czyn cechuje się z reguły nie tylko wyższym stopniem społecznej jego szkodliwości, ale również i wyższym stopniem winy sprawcy (wyrok SN z 3 listopada 2004 r., V KK 1/03, Prok. i

Pr. - wkł. 2005/11/1).
Jeśli zatem zgodnie z dyrektywami wymiaru kary, określonymi w art. 53 k.k., Sąd wymierzając karę zobowiązany jest uwzględnić m.in. stopień winy sprawcy, stopień społecznej szkodliwości czynu (a w tym rodzaj i charakter naruszonego dobra, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych obowiązków, postać zamiaru, motywacje sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia - art. 115 § 2 k.k.) oraz rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, to oczywistym jest, że inaczej należy ocenić - w sensie wymiaru kary - czyn sprawcy, który dokonał przestępstwa napaści na funkcjonariusza publicznego, a inaczej czyn sprawcy, który dodatkowo spowodował obrażenia ciała opisane w art. 157 § 1 k.k. Waga takich czynów jest niewątpliwie różna, a w tym drugim przypadku wymierzona kara musi niewątpliwie uwzględniać zwiększone natężenie karnoprawnego bezprawia.

Wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności Sąd miał przy tym w polu widzenia dyrektywę prewencji indywidualnej wyrażającą się w celach zapobiegawczych

i wychowawczych, które kara ta winna osiągnąć.

Sens zapobiegawczego oddziaływania kary sprowadza się do odstraszenia sprawcy od ponownego wejścia na drogę przestępstwa albo uniemożliwienia mu jego popełnienia. Wychowawcze cele kary są zaś realizowane przez kształtowanie społecznie pożądanej postawy sprawcy, do której istoty należy krytyczny stosunek do własnego czynu oraz do przestępstwa w ogóle. Indywidualizacja kary w tym zakresie winna odnosić się m.in. do osobowości, sytuacji rodzinnej, majątkowej, uprzedniej karalności i posiadanej opinii środowiskowej oskarżonego.

Analiza powyższych okoliczności przemawia zaś za tym, że karą słuszną i celową ze względu na prewencję indywidualną będą kary w orzeczonych wysokościach. Wskazują na to ujawnione w trakcie czynu cechy osobowości oskarżonych, którzy w sposób bezrefleksyjny i agresywny z motywacji zasługującej na szczególnie negatywną ocenę w sposób całkowicie niedopuszczalny okazali swe lekceważenie dla porządku prawnego i wolności drugiego człowieka. Wpływający z zachowania oskarżonych

			<p>brak zdolności do samooceny negatywnie wpływa na możliwość postawienia pozytywnej prognozy kryminologicznej w razie orzeczenia kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze. Sąd wziął przy tym pod uwagę to, że oskarżeni wszyscy oskarżeni są osobami niekaranymi. Jednakże niekaralność jako okoliczność świadcząca o dotychczasowym pozytywnym zachowaniu sprawcy przestępstwa może mieć znaczenie jeśli jest oceniana z dłuższej perspektywy czasowej, natomiast jeśli dotyczy osoby młodej, wyraźnie traci na znaczeniu (tak Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 6 listopada 2011r., II AKa 207/12, LEX nr 1238633).</p> <p>Z uwagi na powyższe orzeczone kary pozbawienia wolności spełniają wymagania art. 53 k.k., są adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonych oraz spełniają cele prewencji ogólnej i szczególnej.</p>
P. U., M. U. (1), M. M. (3)	XI	I-X	Sąd, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k., wymierzone kary jednostkowe pozbawienia wolności połączył i zastosował w stosunku do oskarżonych M. i P. U. zasadę asperacji i

wymierzył karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, a zatem karę w wysokości wyższej od najwyższej z orzeczonych kar jednostkowych, ale niższej niż ich suma. Sąd miał na względzie, iż dyrektywa asperacji z jednej strony pozwala unikać nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw, z drugiej pozwala uniknąć konsekwencji w postaci kumulacji dolegliwości wynikającej z orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasady racjonalności wymiaru kary i zasady humanitaryzmu stosowania kar i środków karnych oraz poszanowania godności człowieka, do czego prowadzi oparcie wymiaru kary łącznej na dyrektywie kumulacji (P. Kardas [w:] G. Bogdan, Z. Ćwiąkalski, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz Tom I, Zakamycze 2004). Inaczej Sąd ocenił czyny M. M. (3) uznając, iż zbieżność podmiotowo-przedmiotowa popełnionych przez niego czynów przemawia za zastosowaniem zasad absorpcji i wymierzenie kary łącznej w wysokości roku pozbawienia wolności.

			<p>Za takim ukształtowaniem orzeczonych kar łącznych przemawia również wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. W ocenie Sądu wystarczające w tym względzie będą kary łączne w orzeczonych wymiarach. Kary te będą oddziaływały wychowawczo na oskarżonych, jak również kształtowały będą w społeczeństwie przeświadczenie o nieopłacalności przestępstwa.</p>
P. U., M. U. (1), M. M. (3)	XIII	IV, VII, VIII, IX i X	<p>Miarkując wymiar środka kompensacyjnego z art. 46 § 1 k.k. sąd ocenił stopień pokrzywdzenia P. P. (1), przede wszystkim przez pryzmat ujemnych doznań związanych z atakiem. Nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu polegające na znoszeniu cierpień psychicznych, usprawiedliwiają przyznanie zadośćuczynienia na podstawie tego artykułu (tak SN w wyroku z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 909/00, LEX nr 56027). " Krzywda" to cierpienia fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z działaniem sprawcy (m.in. strach, przerażenie, poczucie pokrzywdzenia,</p>

			<p>dyskryminacji itp.). Przy ocenie "odpowiedniej sumy" tytułem zadośćuczynienia - z tego rodzaju szkodą mamy do czynienia w przypadku przestępstwa - sąd wziął pod uwagę wszystkie okoliczności danego przypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy. Decyduje więc rodzaj, charakter i długotrwałość cierpień fizycznych i ujemnych doznań psychicznych przeżywanych przez poszkodowanego wskutek uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym (por. wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 681/98, publ. w OSNP 2000/16/626). Z tych też względów za odpowiednie w niniejszej sprawie Sąd uznał częściowe zasądzenie zadośćuczynienia w orzeczonej wysokości solidarnie od wszystkich oskarżonych.</p>
5.	Inne		
ROZSTRZYGNIECIA			
ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. U., M. U. (1), M. M. (3)	XII	XI	Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył

		oskarżonym na poczet kar pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, a to okresy ich zatrzymania.
6. inne zagadnienia		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
XIV	Orzekając o kosztach i opłacie, Sąd wziął pod uwagę możliwości finansowe oskarżonych oraz to, że zasądzenie od nich kosztów procesu oraz wymierzanie opłaty byłoby w tym przypadku niecelowe z uwagi na wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności. U podstaw takiego orzeczenia legły więc przepisy art. 624 k.p.k., art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973 roku	

	o opłatach w sprawach karnych (t. jedn. Dz.U. Nr 49 z 1983 r., poz. 223 ze zm.).	
7. Podpis		